

Mila Haugová
canti...amore

Artforum

Rukopis začal vznikať na pobytovom štipendiu Vyšehradského fondu
(Budapešť, september – november 2014).
Dokončenie rukopisu podporil Literárny fond.

Mila Haugová
canti...amore

Copyright © Mila Haugová, 2015
Illustrations © Daniel Fischer, 2015
Design & Layout © Pavlína Morháčová, 2015
Copyright © Artforum, 2015

Kniha vychádza s podporou Ministerstva kultúry SR

MINISTERSTVO KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mila Haugová
canti...amore

*„Praosamotené vody
klesli do piesku
biele jelene v leme noci
azda hviezdy?“*

Georg Trakl

I

*...čas sa znova vracia do
svojej škrupiny...*

...píšeme na telo sveta...sme
telo sveta...jeho okraj...hviezdna
tráva...zrkadlo...

každé slovo hovorí o nás
tma už navždy v tráve...

(escaping vacancy)

*nehybná stopa: posvätné telá zvierat
obetované pneume...erosu... utekanie
pozdĺž rieky k prvej vode... v nehybnom
odtlačku pre-kambriálnych genetických
segmentov: bezstavovce (ruky ovinuté
okolo hrdla) mali by sme s horúcimi
pokočkami odísť do domu kde je všetko
v poriadku... kde je všetko v poriadku?*

*už ani cez privreté viečka: leží na nich
celý vesmír: deti: vojaci: emigranti
v prázdnych prevrátených člnoch
kde sú Fajáci: Argonauti: všade
Kartágo: zem posypaná soľou*

*Fénické lode strácajú smer:
abeceda je nečitateľná*

*nahé slová ktoré by
(ešte) mohli prísť:*

podmet a prísudok

obidva labyrinty splynú ako telá
v nenapodobiteľnom písme:
ešte máme k nemu prístup

dve biele vzducholode v pásme
severného svetla: obloha ktorá sa
nechce rozdeliť: modrá a modrá

temné pohlavia v tele rozťahnutej
krajiny: živé kamene (z) hviezd
akoby dvaja mali absolútny sluch

jeden výkrik sa pridá k druhému

*otváranie tela hlasom: rozmilovať sa
pod ochrannú teplú kožu jesene
v uspávanke divých zvierat zaspáť
presne ako teraz*

starneme

pomalý pohyb zvieracích chrbtov od prameňa k zimovisku

mapa: noc rarum keltské
písmo do zárezov rán
ráno sa mi sníva biela voda
celá záhrada zaplavená: biele okná
zrkadliace sa v bielej vode opálové
svetlo na modrobielych hortenziách
na jazyku vápno bielych stien kostí:
biele nože:
kremeň: topás: korund: diamant

nahá veta: telo je ešte

archív: písmo napodobňuje jazvy
láva sneh ruža dych žijúceho
nepriepustná sieť jarného dažďa
ó stratené všetko: zúžené brány zrkadlá podchody
jemné strieborné krídla lietadla s otvorenými dverami
klesanie a miznutie vysokých oblakov
sedím pri okne a dívam sa na Benátsky záliv
ozve sa pokojný mužský hlas a povie čo sa deje:

v pilotnej kabíne prevezme niekto celú zodpovednosť
vidíme vchod aj stred hlbokú šachtu neba

myslím na to komu som ublížila a čo bude keď:

vtedy som to nezapísala a teraz sa už presne nepamätám

(pre pilota linky Venezia – Vienna, 25. máj 2015 o 19:15)

bude vždy niekto na svojom mieste...

Rastlinné denníky XX

v ťažkých
júlových plachtách rastliny (nás)
vystupujúce na povrch v jemných
žilovaných plochách: nemáme
na výber ak nechceme prestať dýchať

za zavretými očami chýbanie
živého strateného tela

ráno prsty nahmatajú v teplej zemi
mravenisko: podzemné labyrinty plné
húževnatého hmyzu: koreňky tvrdo sa derúce
proti sebe: krídlaté kráľovné: mravce
ktoré sa každý rok roja v kúpeľni (môjho?)
domu v júli na deň presne... ako mám
raz naveky opustiť vyhradený čas:
jazyk na úrovni kostí?

(11. júl 2014)

kde je hranica ktorá zastavuje

